

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Εικοστών και πέμπτον αριθμομένες χρόνια
την κλεινήν οκρόμεν γήν των Παρθενίωνν.

Χίλια κι' ένακόσρα δέκα
κι' έλα τὰ σαβήρ πελέκα.

Τών δρων μας μεταβολή, ένδιαφέρουσα πολύ.

Γράμματα και συνδρομαί—άπ' εύθείας προς έμέ.
Συνδρομή για κάθε χρόνο—δκτ' ω φράγκα είναι μόνο.
Για τὰ έβγα όμως μέρη—δέκα φράγκα και τ'σ'ό χέρι.

Ίουλιου δεκάτη κι' έβδομή,
νέους άνδρας γαμίζου, οι δρόμοι.

Εικοσινέα χίλια κι' έκατό,
Πανεπιστημίών καθαρμός κυττίθ.

**Ζητήματα των ήμερών
των κατά πάντα πονήρών.**

Φ.—Και πώς τα βλέπετε, Περιχλή;
Π.—Κάνει μεγάλη ζέσητ.
Φ.—'Ο Ράλλης ήλθε και τ'αυτές μέσ' από τ'ο Τρίεσι.
Π.—'Εστην Κρήτη πια τελείωσαν τ'ον προτεκτων οι μπλόκοι.
Φ.—Κι' άπ' τούτ' Κοροφός έπείρασε να ήγ τ'ον Θεωτόλην,
μά δέν έπηγε Περισλή γιατ' ήταν στην Δουκάδες.
κι' έχασε με τ'α λούλουδα και με τής πρασιναδες.

Π.—Νά ζή κανείς ή να μη ζή;
Φ.—'Ηταν κι' ο Γούναρης μαζί,
κι' ότομομπλ έζήτησε να πάη στον Κορριάτη
να τού μολήσθ' και
άλλ' όμως μήτε μόνητρο δέν βρήθη, έκατ πέρα,
κι' έχάθη μια συνέντευξις πασών οπουδαιότερα.

Κι' ο Ράλλης φίλους εύλογετ,
κι' άμέσως μ' ένδοιαισιν
κατήρισε συνδιασιν
μέσα στην Κέρκυρ άμυγη.

Κι' έπηρε και τ'ον Τεχραμπτ, κι' έπηρε τ'ον Κυρίτση,
και ο' άλλους ειπε-πρίτος.

άλλ' όμως είναι πιθανόν να πάθη και τ'ον Φιλίππα,
κι' έμειναν φίλοι μερικ'οι με μούτσουνα περιλίππα.

Π.—Νά ζή κανείς ή να μη ζή;
Φ.—'Ηταν κι' ο Γούναρης μαζί,
κι' οι δρο'στην Πάτρα πήγανε και βρήκανε τ'ον Βότση,
τ'ον Ρούφο και τ'ον Γιάτση.

Φίλος πολλοί του κόμματος έτρέφανε σιμά του,
κι' ο Ράλλης λέγουν ήν οπουδής
πώς κάποιο βράπτους παιδί
κι' έβγαλε τ'ονομά του.

Και με κουμπάρους συμπαγών,
και φίλους του φιλήσας,
και περί νέων έκλογών
προς τούτους όμιλήσας,
έπιστρέφην εις τής κλεινάς
με νείες σιέφεις φρετινάς.

Και λέν έδω συνέντευξις προς δι γένη μεγάλη
του Κόντε και του Ράλλη,
κι' ο Κόντε περιμένεται
με σιέφεις αποκοφούρας,
κι' ο κόσμος πάλι μαίνεται
γιακάππας και για ψήφους.

Σπέρτος και κάθε γηγενούς και καθενός ἑπήλυδος,
καθένας ἔχει γνώμη,
μὰ μὲναι κί' ὁ συνδιασμός τῆς Ἀχατοῦλιδος
μετέωρος ἀκόμη.

Οἱ Στεφανόπουλοι, τολμᾶ,
θὲν θέλουν τὸν Πετραλιᾶ,
οὐ μὴν μοῦ λὲν κί' ὁ Πετραλιᾶς πῶς τούτους δὲν τοὺς θέλει,
ἐν τούτοις εἶναι πιθανὸν νὰ γίνωνται ἐλα μὲλι.

Συνδιασμοὶ τεκταίνονται μεγάλης ποικιλίας,
κορβόνα πλέκονται μ' ἑλγας και βγαίνουν ἐλα λάδι,
μὰ κί' ὁ Παναγιωτόπουλος ὁ τῆς Ἀγίαλειας
δὲν θέλει ὅταν συνδιασμὸς τὸν Πολυχρονιάδη.

Ἄκουσά τώρα μηκυθμούς ἀγρίων Ἐγκαλέδων,
ἀλλ' ὅμως κί' ὁ συνδιασμός ἐκεῖνος τὸν Κυκλάδων
ἀκόμη δὲν τελείωσε, κί' ὁ Πρωτοπαπαδάκης,
ὁ τὸν Ναξίων βουλευτὴς ἀναδειχθεὶς πολλάκις,
λένε τὸν Βοκοτόπουλο πῶς δὲν τὸν θέλει ὁβόλου...
ἀκόμη δὲν τελείωσε κί' ἕκαστος ὁ τοῦ Βόλου.

Ἐν τούτοις διαδίδεται ὅταν ἐξαλογῶν τὸν σάλο
πῶς ἔβγαυ δίχως ἄλλο
κί' ὁ κύριος Φιλάρετος τῆς Ἀθήνας— Ὑγείας
γὰ νὰ μιλῆσῃ, Περικλῆ, περὶ φυτοφαγίας,
κί' ἂν ἔβγαυ κί' ὁ Φιλάρετος μαζὶ μὲ τὸν Δρακούλη,
τότε σ' ἄ χόρτα θὰ ριχθοῦν ἐλευθεροὶ και δοῦλοι.

Ὅπως ἐχόντων, Περικλῆ, τὸν καθ' ἡμᾶς πραγμάτων
και τὸν τραπὸν κομμάτων,
τὰ μὲλη τῶν Συντεχνιῶν, Συνάργα, και παντοῖα
τοῦ κράτους Σωματεία,
πληρεξουσίου κατ' αὐτὰς ἑκείους τὸν ἔσφουρῖζον
και κόσμο δαιμονίζον.

Κί' ἔγω μὲ τόσα μὲλη
Συντεχνιῶν βογγᾶ...
κί' ὁ μὲν τὸν Δόντο θέλει,
ὁ δὲ τὸν Μαραγιό,
κυρίου ὅπως πρέπει, τὰ μάλα σεβαστοῦς,
ἀλλ' ἤμιστα γνωστοῦς.

Σὲ τόπο περιούσιο,
ποῦχει και νοῦ και φρένας,
ἕκικό του πληρεξούσιο
χειροτονεῖ καθένας.

Κί' ἔγω, βρὲ Περικλέτο μου, τὰ δόντα μου θὰ τρίξω,
και σίνα πληρεξούσιο σκοπεῖω νὰ κηρῶσω.
Ἐγκρίνω πληρεξούσιον σὲ μόνον τὸν καλὰδρα
αὐτῆς τῆς νέας τῶν Ρωμηῶν Νεφελοκοκκυγίας,
γὰ νὰ μιλῆσῃς δυνατὰ μὲς ὅταν καινούργια χάβρα
μ' ἐσφράδειαν ρητορικῆς περὶ μυκοφαγίας.

Κί' εἰς κάθε λογοκόπτην μας κί' εἰς κάθε λογοράπτην
νὰ πῆς πῶς ἔργον ἀριστον
και ὅσους Ρωμηοὺς εὐχάριστον
ἐστὶ τὸ μύγαϊς χάπτην.

Π.— Μὰ ἔγω σ' αὐτὴν τὴν πάλην
κάθε σχέϊον μου μεγάλην
μὲ τὰ πρὶν θὰ διαρρῆξω.

Κί' ἂν τῷ μέρῳ τῶν ἀγόνων
πληρεξούσιον μου μόνον
οἶ, τὸν βλάμη θὰ κηρῶσω.

Κί' ὅπως ἕνας ξενόδοχος ἀνεκῆρυξεν ἰππότην
τὸν ἀρχαῖον Δὸν-Κιχότην,
ἔτσι σήμερα κί' ἔγω, Φασουλή μου πελεκάνο,
πληρεξούσιον σὲ κάνω,
γὰ νὰ πῆς ὅσους νέους ἀνδρας ὡς ἀνήρ πατριδολάτρης
πῶς μεγάλος ἀβλός εἶναι τὸ παραλάρειν ὑπὲρ πάτρης.

Κί' ὑπὲρ ταύτης θαρραλέος
πανοπλιᾶν Ἀχιλλέως
εἰς τὸν καφενὲ φροσῆν
και τὴν ἀφογον τηρεῖν.

Σὲ χειροτονεῖω λαῖπν εἰς τὸν σάλον τῶν ἀγόνων
πληρεξούσιον μου μόνον.
Σοῦ χαρίζω μία γλώσσα, κεραλῆ προσφιλοτάτη,
πέντε παιδαμαὶς και κάπν.

Σοῦ χαρίζω πρὸς τοὺς ἄλλους μία γαϊδουροφρονῆ,
κί' ἕνα θράσος κυνικό,
και ζετοπισωμὰ τρανή
Ραμπκαγᾶ ρητορικό.

Βρόνια μὲ φευτοδροντή
νὰ σὲ τρέμων πατριώται,
πάρε και μὲ λεοντή
νὰ τὴν δάξῃς ποτε ποτε
σὸν κί' ἕκαστο τὸ γαϊδοῦρι, ποῦκανε τὸ λεοντάρι,
ἀλλὰ τοῦπος μὲ μέρη, και τὸ χόρτασαν στηλῆρι.

Μὲ τούτα τὰ προσόντα
κατάστραπτε και βρόνια.
Μὲ τὰ προσόντ' αὐτὰ
σὲ Συνελεύσεις ἐλα
νὰ πῆς ὀρθὰ κοφτὰ
τὶ θέλεις, παπαρδέλα.

Φ.— Οἱ Τσερκοὶ λὲν ὅτ' αὖτορα πῶς στέλλουν ἐναχόσεις,
κί' οἱ Βοῦλγαροὶ πῶς μαίνονται μὲς στῆ Μακεδονία,
ἐμὸς ἐνάσιμος ἔκλογος και οὐ μὲ κατηχῆσις.
κί' ἄς ξαναπίσῃ τοῦς Ρωμηοὺς τῆς κἀπτης ἡ μανία.

Βλέπεις αὐτὸ κί' ἕκαστο τὸ ζυηρὸ φουεάτο;
γυρεῖται νέους ἀνδρας, και τρέχουν ἀνε κάτω.
Γιὰ νέους ἀνδρας τώρα φροντίς, σκοτοῦρα κί' ἔνομα,
και οὐ βρὲ συμπολίτη,
τούστους ἀνδρας ζῆται,
ὅπου δὲν ἔχουν μούσες, μουστάκια, τρίχες, γένεμα.

Νεοῦλλῆνας ζητῶ
και ὅτ' αὐτὰ σύννεφα πετᾶ,
κί' ὕστερ ἀπὸ τὰ φηλὰ
κατεβαίνω χαμηλὰ.

**"Έλα νά σε καθαρίσω, τετραγωνικό κεφάλι,
πριν σε καθαρίσουν άλλοι.**

Πάω κι' άπ' έδώ κι' εκεί,
κι' όπου τρέπα μουσική,
και σε σταύλο και σ' άχούρι
χάνω, Περικλή, την μούρη.

Κυνικό πθάρη κύλα
σε θέματα ποικίλα
και σε κόσμο συγκεντρώσεις.

Κι' ίσως εις αυτά τὰ πλήθη,
όπου νέα θέλουσ' ήθη,
νέους άνδρας ξετροπώσεις.

Ψάχνω, Περικλή, σε πλήθη σοβαρά κι' ευτρέπελα,
φάχνω και σε παναμάδες και σε παλζοκάπελα,
όμως φάχνω με φανάρι, με φακός, με προβολείς,
μέσα κι' έξω της Βουλής,
μήπως νέους άνδρας εθρω
με φωτιμάζωτη και νεθρο.

Π. — Πάμε σ'ήν Ταραντέλα, Ξυλένα μου γαλιάντρα,
κι' ίσως έχει νά 'δρούμε κανένα νιόν άνδρα.
Πάμε σ'ήν Ταραντέλα γυμνασία νά ελέηξς άντζαις,
και με παροξυσμούς
φέλε συνδιασμούς
ός ειδος μεσοκουλάντζαις.

Τήν παληά τήν ράτσα πειράζε και τουόζε,
Ελα, βρέ, νά 'θής νέον άνθρωπιμά,
χειροκρέτει νιούς και σε γέροσ απούζε,
δέν οός θέλω πιά, δέν οός θέλω πιά.

Φ. — Έλγαίς και Κορδονάκια
νερόβραστα σπανάκια.

Κορδονάρος κι' Εληά,
σύμβολα περασμένα,
παρμπολό παληά
και γι' άλλους και γιά'μένα.

Κόμματα για Μουσσία με γηραλία χνότα,
μάς φέρνουνε 'σόν νου σανίδες και γιακιά,
κι' έγω φωνάζω μ' άλλους σ'τά κόμματα τὰ πρώτα
πώς δέν τὰ θέλω πιά, πώς δέν τὰ θέλω πιά.

Με του Δαυτδ τήν άρπα φάλλω τήν έκλογή
νέον άνδρων ευλάλων,
με του Δαυτδ τήν άρπα φάλλω τήν άρπαγή
νέον χειριών μεγάλων.

'Πήγε κι' ό Ναμπη σ'ήν Πόλι,
και Νεότουρκοι μαριόλοι
καλώς θρισει, του λένε, κι' Ελα πές εις τδ Νταβάνι
ή γαιτόνισσα τί κάνει.

'Εχουν έκλογαίς καινούριαις και μεγάλο νταβατούρι,
κι' όλ' ήμέρα μεσημέρι
με σφαιρίδια σ'ό χέρι
Νεοόλλ γιαις γυροδούν νά μάς σπάσουνε τή μούρη.

Τι μάς λές, του λέν έκαινοι με τὰ μάττα γουρωμένα,
και τούς πάει τρία κι' ένα.

Κι' ό Ναμπη τούς ειπε τότε μέσ' σ'ι' αυτιά των αγαλά:
δέν στεκόμαστι καλά.

'Έπρεπε κρυφά με τρόπο κάποιος από οός καυμένοι,
σ'ήν' Αθήνα νά κοιμάσθ,
και νά 'θής τδ τί συμβαίνει
και τρομάρα τδ νή πύσθ.

Κάθε βράδυ σὺρα κι' ἔλα
σὲ μὲ κι' ἄλλη Ταραντέλα.

Τι ντουμάς' σ' ἔχεις Ἀλυσίδες καί' σ' τὰ Ζάππεια τραβᾷς,
κι' ὅλο τῶν Γρουνῶν τὸ γένος
ἔχει τώρα τέτοιο μόνος,
ὅπου πόλεμοι συμβαίνουν' μέρη νύκτα σ' τὰ τραμβῶν.

Τι μὰς λέεις, τοῦ λέν ἐκεῖνοι καὶ τῆς κούτρας τὸν κτυπάνε,
κι' ὁ Σερκὰτ Πασσὰς ἀκόμα
πέρνει πεθαμμένον χροῖμα,
καὶ προστάζει μεραρχίας εἰς τὰ σύνορα νὰ πάει.

Ἐκκαθαρίσεις μεγάλην, ποῦ γανώνεις τὸ κεφάλι.

II. — Γιατὶ μογγιόματα βαριά,
ποῦ τοὺς Ρωμηὸς τρομάζουν;
μὴνα παλεύουνε θεριά;
μὴνα βουδάλια σφάζουν;

Δὲν εἶναι βουδάλιαν σφαγὴ μὴτε θῆριον πύλη,
μὰ γίνεται μὴ προγραφή Καθηγητῶν μεγάλῃ.

Προβαίνει μέγας κύριος,
ὁ τῆς Παιδείας Σειρός,
μὲ πέλεκυν δημιόυ.

Κι' ἀκούει ἕνας ὀδυρῆς
καὶ γίνεται διακυρῆς
τοῦ Πανεπιστημίου.

Ἐβαλαν καινούς μυκτηρές,
μοῦρα ἀγρίων τραβᾷ,
κι' ἐκκαθαρίστικα σωτήρες
ἐμελέτησαν καινά.

Αἰνούς φέλλουμεν θερμούς
σ' τοῦ Κουδέρου τοὺς κυρίους,
ποῦ δὲν παύουν καθαρούς
νὰ ταλοῦν Ἰαστηρίους,
καὶ καί' ὅλα σωτήριους.

Καί' σ' τὸν σωτήριον καιρὸν
τῶν παραθύρων καὶ θυρῶν
ἐρημητικῶς κλειομένων.

Ἐν συμβουλίῃ κατ' αὐτὰς
ἀπέριψαν καθηγητᾶς
μετὰ πολλῶν ἐπαίνων.

Φ. — Δεῦτε τὸν τῆς Παιδείας ὀνηζόμενον φωστῆρα
ἐν πολυχρόνῳ λόρῳ,
κι' Ἰπουργικὸν Συμβούλιον,
ποῦ μέσα σ' τὸν Ἰσθμόν.

μετὰ μακρὰς ὀθῆνας καὶ πόνους δυσκολίους
ἔκοψε καινεύρας καὶ λώρους ὀμφαλίους.

Μέγας αὐτὸς ὁ σκοπευτῆς ὁ τῶν Ἐλευθερίων,
κι' ἀνὰ ἄκρη πολλῶν φθῶν καὶ μεγαλυνορίων.
Μέγας αὐτὸς ὁ σκοπευτῆς, ποῦ κόσμο γαλβανίζει,
κι' ἔγινε τώρα σκουπᾶς καὶ τέτοιο ξεφυρίζει:
Σαποῦνι γὰρ πατάματα, γὰρ παλ' ἠνεροσῶματα,
καὶ γὰρ Πανεπιστήμια καὶ γὰρ κομπογεωνίτες.

Ἄλλ' ἔμμεσ ἀπαγοῦν σ' αὐτὸν καινεύρα λάλα στόματα:
σάπουνι γὰρ πατάματα,
γὰρ σαποῦνι καὶ γὰρ κόμματα,
σαποῦνι καὶ γὰρ μερικὸς καθαριστῆς μεγάλους,
ὅπου σάπουνι σάπουνι παύλωνε γὰρ τοὺς ἄλλους.

Ἡ πολιτεία τῶν Ρωμηῶν ἢ τῆς ἀφύγου βᾶτος,
ὅπου κατὰ συνήθειαν ἀποκαλεῖται κρότος,
ἢ πολιτεία τῶν Ρωμηῶν ἢ κατακαυμένη,
ποῦ καὶ Πανεπιστήμια καὶ πάγκαλα τεμένη
τάκαν ἔκλεινη μόνη τῆς οὐν τὰ δικά τῆς μοῦτρα,
καὶ δὲν τὰ πλόνουν ποταμοὶ καθὼς τὸν Βραμπαῦτοῦρα.

Ἡ πολιτεία τῶν Ρωμηῶν, ποῦ μὲ χαρτία μὰς ρέβει
κι' ὅλα τὰ μασακρεῖται,
καί' μὴτε μ' Ἐπαύσασαι δὲν ἔμπορε καιμμία
νὰ λῆθῃ σὲ ἄλγη φρόνησι καὶ σὲ φιλοτιμία

Ἡ πολιτεία τῶν Ρωμηῶν,
γεννέται τῶν Ρωμηῶν,
καὶ τῆς καθαριότητος ἢ πρῶτη περιγὰλοστρα,
βᾶλῃηκε σῶνει καὶ καλὰ νὰ θέλῃ γ' ἄλλους πᾶστρα.

Ἄλλὰ κι' ἐγὼ μὲ δρόμιας, βρὲ Περικλη, γεμάτος
γονατιστῆς φωνάζω σ' τὸν καθαριμῶν τὸ κρότος:
Γοῶπη ραντιεῖς με κι' εὐθὺς καθαρισθῶμαι.
πλουτεῖς με κι' ὑπὲρ πᾶσαν χίνα λευκανθῶσμαι.

II. — Μὲ νέον καθαριμῶν λουτρὸν
καὶ μὲ φυχὴν νηφάλιον
βρηνήσωμεν τῶν ἱερῶν
τὸν λῶρον τὸν ὀμφαλίον.

Καὶ τῆς Ἐκκαθαρίσεως ἀς πλέσωμεν σπαρῶνους,
κι' ἀς ποῦμε πολυκλήμονας
τοσοῦτους ἐπιστήμονας,
κρῆντας πρῶνη ἱκανούς, μὲ σῆμαρ ἔγκανούς.

Φ. — Φῆτε καὶ πῆτε, βρὲ παιδιά, σ' τὰ πέντε Βιλαέτια,
κι' ἀκούετε καθαρισταῖς, ποῦ τραγουδεῖτε τέτοια:
Βάρδα νὰ δρᾶσωμε κι' ἔμειε γὰρ τὰ συμφεραντάκια μας,
βάρδα νὰ διορίσωμε καὶ τὰ πατριωτικάκια μας,
βάρδα κι' ἔμειε νὰ κόψωμε, βάρδα κι' ἔμειε νὰ ράψωμε,
κι' αὐτοὺς ποῦ δὲν χανεύομε μὲ μὴ νὰ τοὺς προγράψωμε
καὶ κίτρινα καθαρίσεως πανὰ νὰ ξεδιπλώσωμε
κι' ἔπειτα τῆς ἀρίθης μας σ' τὸν Ἰσθμόν σὲν ἔπλωσωμε.

Ἰμπρός σ' τὸ Πανεπιστήμιο παρῶντος θρηθῆ
κι' εἶθε τοῦ λέγω γρηγορὰ νὰ μείνῃς ἀξέμαθῶ,
καὶ μόνον ὁ μαρκαῖνος προπάτορας ἐκείνους,
ποῦ στέκεν ἔγρυπνοι φρουροί σ' τὸ εὐλογεῖ καιμνί,
νὰ περπατοῦν μὲς σ' τὴν αἴχλῃ καὶ μὲς σ' τὴν ἔρημια,
καὶ νὰ οὐ κλαῖν παντόμορον σὲν τὴν Ἀκαδημία.

Πρέπει τώρα, Περικλητό, νὰ λογίετ' εὐτυχῆς
κι' ἢ κοιλὰς τῶν ἡλυσίων,
ποῦ τοιαυτῆς ἀξιώθῃ μακαρίας ἐποχῆς
καθαριμῶν καὶ καθαριῶν.

Σαπουνιάδες τρίγυφῶν
κι' ἔποιν ἄρουν τὸν καθαριμῶν,
κι' ἀπ' τὸν ὀδραν φωνάζουν πᾶς μὰς ἤλθαν κελποῦρα..
II. — Νὰ λοιπὸν μὴ σαπουνάδα μὲς σ' τὴν δρωμηρῆ σου μοῦρη